

Da der imellem de to Altingssamlinger har fundet Opløsning af Altinget Sted og er foretaget nye almindelige Valg til Altinget, foreligger opfyldt de i Forfatningsloven af 5. Januar 1874 § 61 foreskrevne Betingelser for, at Forfatningsforslaget kan indstilles til Deres Majestæts Stadfæstelse.

Samtidig med Vedtagelsen af dette Forfatningsforslag har det sidste Alting i begge Tingets Afdelinger vedtaget saalydende Tingsbeslutning:

„Samtidig med, at Altinget endelig vedtager Forslag til Lov om Forandring i Forfatningslov for Island af 5. Januar 1874 og Forfatningslov af 3. Oktober 1903, besluttet det at erklære, at saafremt det i Statsraad d. 20. Oktober 1913, jfr. kgl. aabent Brev af s. D., foretagne skal forstaas saaledes, at de islandske Særanliggenders Forelæggelse for Kongen i det danske Statsraad derved er lagt ind under dansk Lovgivningsmagt eller danske Regeringsmyndigheder, saa kan Altinget ikke anerkende en saadan Foranstaltning som bindende for Island, idet den vilde komme i Strid med Tingets Villie i 1913 og tidligere Samlinger. Endvidere beslutter Altinget at erklære, at det betinger sig, at den i fornævnte aabne Brev bebudede kgl. Resolution bliver at betragte som enhver anden islandsk kgl. Resolution, saaledes at Kongen altsaa kan forandre den paa Islands Ministers Ansvar alene, uden nogen Indblanding fra dansk Lovgivningsmagts eller danske Regeringsmyndigheders Side. Altinget fastholder derfor bestemt, at de islandske Særanliggenders Forelæggelse for Kongen i det danske Statsraad fremtidig som hidtil skal være Landets Særanliggende“.

Under Vedtagelsen af Forfatningslovforslaget med dertil knyttede Altingsbeslutning har Altinget været paa det rene med Deres Majestæts Ønske om islandske Særsagers Forelæggelse for Kongen i Statsraadet; herimod har der ikke under Forfatningslovens Drøftelse i Altinget været rejst Stemning, og Vanskelighederne ved denne Sags Ordning har derfor ikke vedrørt Sagens faktiske Forelæggelse for Kongen i Statsraadet.

Den i Altingsbeslutningen udtalte Betænkelighed har beroet paa en Frygt for, at den bebudede Kundgørelse i Danmark af Deres Majestæts Stilling til en islandsk Resolution skulde give denne Resolution en særlig statsretslig Karakter, idet den efter islandsk Opfattelse vilde bringe et islandsk Forfatningsanliggende i Afhængighedsforhold af dansk Lovgivningsmyndighed eller danske Regeringsmyndigheder.

Denne Betænkelighed er af formel-teoretisk Art og er derfor ikke i 1913 af den daværende Islands Minister tillagt afgørende Betydning og derfor ej heller af ham foredraget Deres Majestæt. Men de senere i Island stedfundne Overvejelser, hvilke har faaet bestemte Udtryk ogsaa efter Sagens sidste Statsraadsbehandling, udviser, at der i Island tillægges dette formelle Spørgsmaal en saa stor principiell Betydning, at man endog — ganske imod hvad der ved Forhandlingerne i Statsraadet i 1913 kan have været tilsigtet — vilde betragte den da paatænkte Ordning som et Tilbageskridt i Islands Retsstilling, idet den gældende Forfatningslov med dens Statsraadsbestemmelse ifølge den islandske Opfattelse efter dens retlige Karakter udelukkende er underlagt den islandske Lovgivningsmagt.

Under Henvisning til den ovenfor refererede Altingsbeslutning samt det i øvrigt af mig fremhævede og i Betragtning af det store politiske Arbejde, som vil være spildt ved Forfatningssagens Standsning, skal jeg allerunderdanigst indstille, at Forfatningsloven stadfæstes af Deres Majestæt samt at der udfærdiges en kongelig